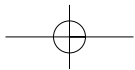
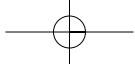
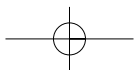

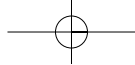
18 september - 12 oktober 2011

Het stuwmeer van Zerdaza, Algerije.

18 September 2011

Met Frida en Gert rijden we naar Zaventem. Deze keer reis ik alleen naar Congo. Yves komt pas donderdag a.s. Ik heb me via de website van SN een mooie plaats achterin het vliegtuig gekozen. Juist voor we vertrekken begint achteraan een zwarte man heel luid te roepen dat hij niet wil vertrekken. Iemand met vlieg angst? Nee, het is een zwarte, geboeide man die blijkbaar geëxporteerd zal worden. Hij maakt veel kabaal, spartelt als een duivel in een wijwatervat en probeert zich los te rukken. Dit spektakel duurt niet echt lang want de chef van zijn bewakers, zes in het totaal, zegt: "Kom, we zijn hier weg." De wel heel stevig geboeide man wordt langs de achterdeur naar buiten gebracht en met een busje weggevoerd. Een zwarte in de rij achter mij, die het aandurfde wat luid een vraag te stellen, krijgt het van een der bewakers kort en sec onder zijn voeten: "U hebt zich nergens mee te bemoeien!" Waarvan de zwarte man wat verbouwereerd acte neemt.

De vlucht verloopt heel rustig. Onderweg is er bitter weinig te zien. Alleen boven noordelijk Algerije is de haven van Sikda te zien, het stuwmeer van Zerdaza, het (zout)meer Guerrah Ank Djemel, een lange kloof in de omgeving van Tebaga en verder hier en daar wat woestijn.

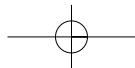
Het oponthoud in Luanda (Angola) duurt niet veel langer dan een uur. Rond 19.30u. plaatselijke tijd landen we in Kinshasa. De grensformaliteiten, in de rij waar ik sta, duren erg lang. Alle andere rijen zijn al verwerkt, in mijn rij staan nog een tiental passagiers te wachten. Uiteindelijk mogen we aan een andere rij gaan staan en wat dan gebeurt is een aangename verrassing. De grensbeambte, een jonge man van rond de 35 jaar (men kan zich hier wel ferm vergissen bij het schatten van de leeftijd van

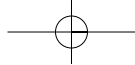

De haven van Sikda, Algerije.

iemand) vraagt me wat de reden is van mijn bezoek. Ik antwoordt kort: "Humanitaire." Hij kijkt heel blij op en zegt: "Félicitations, merci beaucoup, merci beaucoup!" Dat heb ik tot nu toe bij de grenspolitie nog nooit meegemaakt. Die ambtenaren kijken meestal heel verveeld (het lijkt mij ook een heel vervelende job) en hun gedrag heeft meestal veel weg van pestgedrag. Als gevolg van zijn reactie verlopen de grensformaliteiten verder merkkelijk aangenamer dan gewoonlijk. Als ze vervuld zijn krijg ik mijn paspoort terug met: "Félicitations, monsieur, merci beaucoup, merci beaucoup!" Ik wens hem 'une soirée agréable' waarop hij antwoordt: "Pareillement, bonne visite, bon travail!"

Tijd dus om de valiezen op te halen (62 kilogram + 19 kilogram handbagage). Hier op N'djili is dat traditioneel een chaotisch druk en vervelend karwij dat nu al bij al toch enigszins rustig verloopt. Alleen... ook deze keer rollen mijn valiezen als laatsten van de band. Gelukkig zijn

ze er deze keer alle drie bij (zie 31 oktober 2009, p. 120). Binnen staat geen protocol van Memisa mij op te wachten. Mathieu van St. Anne neemt mij op sleeptouw tot buiten waar Camille mij staat op te wachten. Volgens hem zou Hiepoliet een sterfgeval hebben in de familie (later verneem ik dat ook hij geen toegang meer heeft tot het luchthavengebouw). Zuster Declerck, de arts diabetesspecialiste zat ook op ons vliegtuig. Ze herkent me, ze ziet er zeer goed uit en stapt nu zelfs zonder wandelstok. In 2009 had ze een dijbeenfractuur, ze is dus zeer goed gerecupererd.

Tot we buiten zijn nemen enkele boys mijn bagage over, 'inévitabile' eigenlijk. Dat zint Camille niet echt maar we zijn ondertussen al bijna tot bij de auto geraakt zodat hij hen uiteindelijk wel wat drinkgeld moet geven.

De weg van N'dlilli naar het centrum is één stoffige chaos vol putten, wrakken van auto's met her en der onverwacht overstekende voetgangers. In heel dat stoffig gedoe dat met walmen van uitlaatgassen gekruid is, staan mooi gekleedde, opgetutte hoertjes hun cliënten te lokken.

Onderweg hebt ik het met Camille over van alles en nog wat, ook over onze beider families. Zijn oudste zoon, zeventien jaar, is sinds twee dagen uit de plaaster. Hij had twee maanden geleden bij een val in een van de nieuwe, niet afgedekte betonnen kanalisaties zijn dijbeen gebroken. Ik vertel hem dat ik vroeger op mijn werk ook met patiënten met een dijbeenfractuur te doen gehad heb, zij het vooral met bejaarden. We spreken af dat hij mij morgen zal bellen als zijn werk er op zit. We zullen dan naar zijn huis gaan waar ik aan de jongen enkele tips zal geven om vooral zijn kniegewricht te versoepelen.

Bij de kapucijnen ligt mijn sleutel klaar en in de refter staat de tafel gedekt om wat te eten. Het is ondertussen bijna 22u. Ik ben dus veel vroeger

aangekomen dan vorig jaar. Een jonge seminarist is van piket. Hij is de enige Kapucijn die thuis is deze week. We praten wat. Ik vraag of ik een pint kan krijgen. De Primus smaakt heerlijk.

De airco valt uit kort nadat ik wat spullen uit mijn valiezen bijeengezocht heb. De generator werd afgelegd. Buiten is het nog 28°C. De nacht zal warm zijn.

Kinshasa, een hiscusbloem in de tuin van de Kapucijnen.

